

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Уп 602/08
14.05.2009. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгана Скока, председника већа, Душанке Марјановић и Жељка Шкорића, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Радојком Маринковић, као записничарем, одлучујући по захтеву браниоца кажњеног АА, адвоката АБ, за ванредно преиспитивање правноснажног решења о прекршају Министарства финансија Републике Србије, Већа за другостепени прекршајни поступак ПЖЦ. бр. 632/2008 од 27.08.2008. године, у предмету царинског прекршаја из члана 333. Царинског закона, у нејавној седници већа одржаној дана 14.05.2009. године, донео је

П Р Е С У Д У

Захтев СЕ ОДБИЈА.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним решењем одбијена је, као неоснована, жалба кажњеног Крстић Саше из Ниша и потврђено решење Комисије за царинске прекршаје, Царинарнице Шабац П. бр. 728/06 од 05.02.2008. године, којим је кажњени оглашен одговорним због прекршаја из члана 333. Царинског закона, извршеног на начин и у време како је то наведено у изреци тог решења, па му је изречена новчана казна у износу од 3.000.000,00 динара, као и заштитна мера одузимање робе која је предмет прекршаја, а сходно члану 385. став 1. Царинског закона, као и возила које је као превозно средство послужило за скривање робе, а на основу члана 385. став 2. Царинског закона, уз обавезу плаћања трошкова прекршајног поступка на име вештачења у износу од 68.400,00 динара.

У поднетом захтеву за ванредно преиспитивање побијаног решења о прекршају подносилац захтева оспорава наведено решење Министарства финансија - Већа за другостепени прекршајни поступак из свих законских разлога. Сматра да је окривљеном повређено право на одбрану, јер прекршајни органи нису проверили одбрану кажњеног на чијој изјави базирају побијане одлуке, нити су извели доказе на које се он позива, ни саслушали службена лица чији потписи стоје на захтеву за покретање прекршајног поступка. Надаље, сматра да кажњени није упозорен на права приликом узимања изјаве од стране цариника, те да нису цењени наводи одбране да се сам обрати полицајцу када је дошао до граничног прелаза и рекао да у колима има златни накит, али да нема намеру да прелази границу. Сматра да је у прекршајном поступку потпуно игнорисан доказ на који се кажњени позива, а то је изјава ББ о томе да је накит подигнут од њега јер је био на доради као и отпремница из ИХИС материјала да је три килограма материјала за обраду подигнуто са пречишћавања. Уколико подносилац пријаве тврди да је кажњени извршио прекршај на начин како се наводи у захтеву поставља се питање због чега није фотографисана роба која је наводно била сакривена, ако су је сами пронашли. Из изнетог сматра да чињенично стање није потпуно и правилно утврђено, јер нема поузданих доказа да је кажњени покушао да пређе гранични прелаз и пренесе златни накит који је наводно био сакривен, а што је довело до повреде материјалног прописа јер није утврђено да се у радњама кажњеног стичу обележја прекршаја за која је оглашен одговорним. Поред наведеног образложење решења не садржи оцену околности које утичу на одмеравање казне у конкретном случају, што, такође, представља битну повреду правила прекршајног поступка. Предлаже да суд уважи поднети захтев и поништи побијано решење.

Поступајући по поднетом захтеву и испитијући побијано решење у смислу члана 276. Закона о прекршајима („Службени гласник СРС“, број 44/89 и „Службени гласник РС“, број 21/90...55/04), Врховни суд Србије је нашао да захтев није основан.

У правноснажно окончаном царинско-прекршајном поступку, царински органи су утврдили да је кажњени дана 21.07.2006. године покушао да преко граничног прелаза ЦИ Сремска Рача на изласку из земље пренесе накит од злата, таксативно побројан у изреци првостепеног решења у укупној вредности од 9.032.957 РСД, а који се налазио сакривен испод седишта и у пртљажнику иза маске са леве стране путничког моторног возила марке "аа" регистарских ознака бб, чиме је извршио прекршај из члана 333. став 1. Царинског закона Републике Србије. Код оваквог стања ствари, по налажењу Врховног суда Србије, правилно су поступили прекршајни органи када су утврдили прекршајну одговорност кажњеног, налазећи да се у радњама кажњеног стичу сва обележја прекршаја из члана 333. став 1. Царинског закона, за који су му изrekli новчану казну, која је правилно одмерена према тежини извршеног прекршаја и степену прекршајне одговорности, уз оцену свих околности предвиђених чланом 37. Закона о прекршајима.

Суд налази да је правилно кажњеном уз изречену новчану казну за извршени прекршај изречена заштитна мера одузимања робе која је предмет прекршаја, у смислу члана 385. став 1. Царинског закона, чије је изрицање наведеном одредбом Закона прописано као обавезно. Такође је правилно сходно члану 385. став 2. одузето путничко моторно возило, као превозно средство које је послужило за скривање робе, јер вредност робе која је вредност прекршаја прелази 1/3 вредности возила утврђене записником референата продаје царинарнице бр. Д-331/2 од 04.09.2006. године.

Налазећи да је у царинско-прекршајном поступку потпуно и правилно утврђено чињенично стање на које је правилно примењено материјално право и да нису повређене одредбе Закона о прекршајима и Царинског закона, Врховни суд Србије је нашао да је поднети захтев неоснован.

Суд је ценио наводе из захтева, али је нашао да су они дати паушално, неаргументовано и да с обзиром на стање у списима не доводе у сумњу правилност и законитост побијаног решења.

Полазећи од изнетог, Врховни суд Србије је, на основу члана. 277. став 2. Закона о прекршајима, о овом захтеву одлучио као у диспозитиву пресуде

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 14.05.2009. године, Уп. 602/08

Записничар, Председник већа - судија

Радојка Маринковић, с.р Драган Скоко, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Оливера Стругаревић

СК